

I tangentens riktning... I

På väg ut ur högerböjen fick jag ett slag och en antydning till vobbel i framhjulet. Instinktivt rätade jag upp cykeln och körde av vägen. När framhjulet slog ner i diket gjorde jag en framlänges volt och landade på nacken och ryggen. Bakom mig hörde jag cykeln gå upp i varv innan den dog. Jag försökte resa mig, men luften hade gått ur mig. Min mc-kompis kom springande, helt uppskärnad. Han hade sett i sin backspegel hur jag virvlade ner i diket. Jag kom på benen och försäkrade att jag var hel – men arg. Arg för att jag hade kört av vägen, arg för att jag hade pajat cykeln, arg för att jag förstört semestern. Jag stängde av tändningen, cykeln låg upp och ner med baken i färdriktningen. Hur den hade hamnat så vet jag inte. När vi stod där och beskådade förödelserna kom det en farbror i bil och var väldigt orolig och stressad över vad som skett. Han hade svårt att tro att det var jag som hade kört, varför vet jag inte. Sedan sa han att motorcyklar var farliga och att en man kört ihjäl sig här ifjol. Han hade ett rep som vi fäste runt gaffelbenen och medan han drog uppifrån vägen knuffade vi allt vi kunde, så att vi fick vräkt cykeln på rätt köl på vägen. Den var fruktansvärt lerig. Kåpan var hel, tanken likaså. Skrapade av den värsta skiten – den gick igång, lät som vanligt,

men det fanns ingen frambröms och styret hade en märklig vinkel. Försiktigt körde jag tillbaka till närmaste tätort. In på ortens verkstad och lånade vattenslangen. Fick spolat av all skiten, så det gick att bedöma skadorna. Det såg inte så farligt ut, men skivan fram hade blivit skev, alltså var det färdigkört för idag.

